

Svinēt ziedoni

#2 20.05.2016.

**KO SKOLOTĀJI
ŠOGAD APŅEMAS?**

SARUNA AR **KĀRLI ZARIŅU**

DACE SIMSONE:
“VAIRĀK MANĪ IR SPĪDOLAS...”

SĀPIGĀ REALITĀTE -
“LATĀ VAR NOPIRKT VĒL LIELĀKUS DRANĶUS!”

REDAKTORES VĒSTULE

Sveiks, lasītāj! Beidzot pienācis laiks, kad no rītiem, ejot uz skolu, pamanām, ka Ernestīnes iela kļūst zaļāka un degunu kutina nu vairs ne sals, bet ziedputekšņi. Vēl tikai nedēļa līdz semestra beigām, tāpēc šis numurs kalpos kā atskats uz paveikto un piedzīvoto vairāku mēnešu garumā. Pēc aktuālā „bulciņu likuma”, kas stājās spēkā

1. janvārī, visi būs pamanījuši garās rindas „Latā”, kuru dēļ vismaz reizi ir nācies nokavēt stundas sākumu un kā sakarā ar savu viedokli dalās skolas kafejnīcas pārdevēja, savukārt uz apaļas jubilejas nots sarunāties tiek aicināta latviešu valodas un literatūras skolotāja Dace Simsone. Lai atgādinātu skolotājiem, ko viņi gada sākumā apņēmas padarīt, šajā numurā publicējam spilgtākos skolotāju mērķus 2016. gadam, kā arī avīzītes izskaņā – intervijas ar dažiem Hāgena balvas laureātiem. Vēlu devītajiem un divpadsmitajiem tā nokārtot eksāmenus, lai prieks gan skolotājiem, gan pašiem, gan mammām, bet pārējiem – cepums par sekmīgu fiziku!

Emija Grigorjeva, 11.5

Avīzes tapšanā piedalās:

Esmeralda Anstrauta (11.5), Katalīna Bernāne (11.5), Anete Paukša (11.5), Krišs Kairis (11.5), Ralfs Siliņš (11.5), Emīlija Vimba (11.5), Reinis Krastiņš (11.5), Estere Minkeviča (9.1), Anna Apīne (9.1), Nora Luīze Semjonova (10.3), Luīze Dipāne (10.3), Ansis Bernards (11.1), un īpašs paldies Jānim Tonem (11.1), kā arī skolotājai Dagnijai Ivanovskai un skolotājiem Andrim Zariņam un Arnim Upeniekam!

Vāka foto: Reinis Krastiņš (11.5)

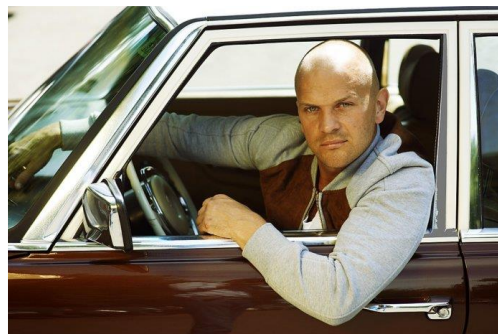
Logo autore: Monta Zaumane (11.5)

ŠAJĀ NUMURĀ

3 Saruna ar Kārli Zariņu

6 Sāpīgā realitāte

8 Saruna ar Dailes teātra aktieri Lauri Dzelzīti

10 Ko apņēmušies skolotāji?

12 Saruna ar latviešu valodas un literatūras skolotāju Daci Simsoni

15 Eiforijas sīrupā

17 Apgredzenošana 2015

18 Redakcija iesaka

20 Reiz...

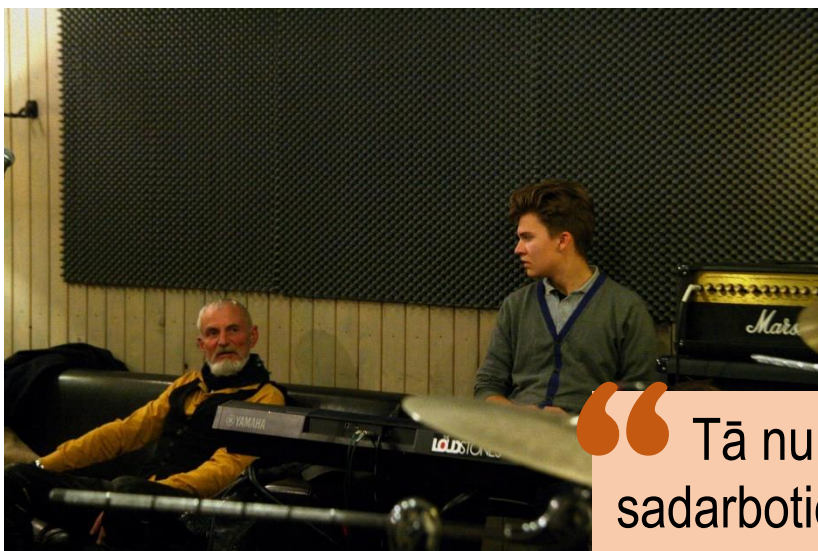

21 Hāgena balvas specpielikums

Saruna ar Kārli Zariņu

Kārlis Zariņš ir 11.1 klases skolnieks, kam izdevies paveikt teju neiespējamo – apvienot profesionālu muzicēšanu ar mācībām skolā. Pavisam nesen, 2015. gada novembrī, Kārlis ar savu grupu "The Loudstones" piedalījās festivāla "Bildes" koncertā, muzicējot uz vienas skatuves ar leģendārās grupas "Pērkons" dalībnieku Raimonu Bartaševiču.

Čau, prieks Tevi satikt. Paldies, ka varēji no sava muzikāli pieblīvētā grafika atvēlēt brīdi sarunai ar *L'avīzi*. Pastāsti, kāds ir Tavs dienas ritms vissaspringtākajās dienās!

No rīta es pieceļos, aizeju uz skolu. Pēc skolas parasti ir vai nu grupas mēģinājums, vai arī es dodos uz ierakstu studiju praktizēties. Parasti tas viss beidzas ap deviņiem vakarā, tad es braucu mājās un mācos skolai, un paralēli vēl daru mūzikas lietas, tas ir, sazvānos ar dažādām ierakstu studijām un veicu citus svarīgus darbus.

Ap cikiem aptuveni beidzas Tava darba diena šādās dienās?

Parasti ap desmitiem, vienpadsmitiem vakarā.

Pastāsti, kā radās "The Loudstones". Esmu dzirdējusi, ka grupas nosaukumam ir īpaša leģenda.

Pats stāsts? Ak Dievs! Vienvārdsakot bija tā, ka mūsu grupas bijušais basģitārists, kura mūsu grupā vairs nav, bija liels trīsdesmito līdz sešdesmito gadu mūzikas fans. "The Loudstones" nosaukums radās tā, ka ir nostāsts, ka mafijas laikā bijis vīrs ar uzvārdu

Loudstons, un, kad viņš no Itālijas pārbrauca uz Ameriku, robežkontroles punktā viņu pierēģistrēja nevis kā Loudstonu, bet Lodstonu (angliski "lodestone" – dabīgi magnetizēts minerāls; autora piezīme), tāpēc mēs paņēmām viņa īsto uzvārdu, it kā izrādot cieņu pret viņu.

Tā nu mums piedāvāja sadarboties ar Raimonu Bartaševiču.

Lai arī Latvijā nav tik pārslogota mūzikas industrija kā citviet pasaulē, es esmu dzirdējusi, ka bez sabiedrībā pazīstama atbalsta tik un tā ir sarežģīti kļūt zināmiem. **Kas, tavuprāt, palīdzēja "The Loudstones" nokļūt uz festivāla "Bildes" skatuves un nonākt pie sadarbības ar grupu "Pērkons"?** Tas notika pavisam vienkārši – mūsu grupai Facebook pienāca paziņojums, ka festivāls izsludina pieteikšanos jaunajām grupām. Es paziņoju grupai, un mūsu grupas menedžere (Rūta Celma, 12.5 klases skolniece) nokārtoja pieteikšanos. Un pie sadarbības ar "Pērkonu" nonācām tā, ka pielikumā bija jautājums, ar kuru veterāngrupu mēs vēlētos spēlēt, un, tā kā grupā neviens uz šo jautājumu neatbildēja, es pats vienkārši ierakstīju, ka ar "Pērkonu", jo man pašam patīk šī grupa. Tā nu mums →

piedāvāja sadarboties ar Raimonu Bartaševiču.

kaut ko tādu izlaistu. Pagaidām mums jākoncertē, lai iegūtu popularitāti.

Kā Tu raksturotu savas grupas skanējumu piecos vārdos?

Nu, tur ir vairāk psihadēliskais, indie poproks. Katra dziesma atšķiras ar kaut ko citu, dziesmas pārsvarā ir radušās Vecpiebalgā, un ir tā, ka apakšā ir stāsti, nevis vienkārši sēdējām pie galda un izdomājām dziesmu, nē, tā nav. Tur ir vairāki notikumi apakšā.

Vai jūsu grupa vairāk izpilda oriģinālās dziesmas vai arī citu grupu dziesmas?

Principā jau bija tā, ka pirmais grupas gads bija tāds, ka mēs spēlējām ballēs, un tad bija visi tie koveri, kas man jau ir līdz kaklam (smejas). Un tagad mēs, parādījuši sevi "Bildēs", cenšamies tiekties uz dažādiem klubiem un visur, kur vien varam savas oriģināldziesmas spēlēt.

Vai Tu koncertu "Bildēs" uzskatītu par savas grupas augstāko punktu?

Es teiktu, ka "Bildes" ir augstākais punkts tieši skatuves izpildījuma ziņā, jo tur bija ļoti laba apskaņošana un lielākā publika, kas mums līdz šim ir bijusi, jo, kā jau Tu teici, mūzikas biznesā ir grūti izsisties. "Bildes" bija "The Loudstones" sava veida debija, ja tā padomā, jo tagad mums ir sakari ar Leonu Sējānu, viņa dēlu Reini Sējānu un Jāni Šipkēvici. Es uzskatu, ka "Bildes" mums deva savu labumu.

Kā ar albumu? Esat paredzējuši drīzumā izlaist pilnu albumu?

Albums laikam nav tā aktuālākā lieta pagaidām, vēl vajag dziesmas uzrakstīt, lai

“ Pirmā grupa bija "Hektora Pavasaris", kas bija tāds diezgan neveiksmīgs projekts.

Paskatoties, cik tālu Tu muzikāli esi attīstījies tagad un atskatoties uz pagātni, pastāsti, kā sākās Tava mūzikas karjera!

Tas viss sākās pirms divpadsmit gadiem, kad es vecākiem pateicu, ka es gribu iestāties

mūzikas skolā. Man bija vienalga, kuru instrumentu spēlēt, un es izvēlējos klavieres. Nožēloju (smejas). Nē, nožēloju tāpēc, ka klavieres mūzikas skolas laikā spēlēt nebija īpaši jautri, un arī skolotājs nebija īpaši

atsaucīgs pret mani, bet savu tas ir devis. Ar brāli daudzas reizes pirms tam esam mēģinājuši dibināt grupu, dažādus ansambļus. Pirms "The Loudstones" pirmā grupa bija "Hektora Pavasaris", kas bija tāds diezgan neveiksmīgs projekts, bet tas tomēr noveda pie tā, kur esmu tagad.

Tomēr ne visu ir iespējams attiecināt uz bērnību. Kuri Latvijas un pasaules mūziķi, tavuprāt, ir ietekmējuši Tavu personīgo muzikālo spektru?

Ak, Dievs (nopūšas)! Man laikam nav konkrētas mūzikas. Tas ir atsevišķs laikmets.

Man personīgi tie ir sešdesmitie līdz deviņdesmitie gadi, jo deviņdesmitajos gados

Nu, ne gluži, vienkārši deviņdesmitajos daudzi savas dziesmas sāka radīt, izmantojot datorus, kas nebija tik gudri kā tagad. Tolaik tā mūzika bija vienvēidīga. Bet, ja elektroniku izmanto sarežģīti un pareizi un izpilda dzīvajā, tad tas ir pavisam cits jautājums, un tādu mūziku katrs vērtē citādāk. Tagad jau mūzika sāk atdzīvoties. Tas septiņdesmito, astoņdesmito roka sprādziens gan vairs nekad nenotiks, diemžēl.

“Tie, uz ko es vairāk skatos mūzikā, ir "The Doors", Džims Morisons.

mūzika kļuva samaitāta ar elektroniku un daudz ko citu. Tajos gados ir daudzas grupas, piemēram, "The Rolling Stones" un "The Beatles", "ZZ Top" un tā tālāk. Tie ir devuši kādu mazumiņu. Principā tie, uz ko es vairāk skatos mūzikā, ir "The Doors", Džims Morisons – to, ko viņš ir ielicis savās dziesmās, es cenšos likt savās, jo tur ir tādas dziļas dzīves domas iekšā.

Runājot par mūzikas samaitātību ar elektroniku. Vai Tu to uzskati par savu misiju - saglabāt mūzikas īsto skanējumu ar mūzikas instrumentiem, izmantojot minimālu elektronikas palīdzību?

Kas grupai paredzēts kā nākamais lielais mērķis?

Mērķis ir tiekties uz priekšu – piemēram, *Positivus* festivāls, bet tad jau redzēs, kā būs, jo pašlaik mēs gribam sevi kā mūziķi pieslīpēt. Kontakti ar *Positivus* organizatoriem jau mums ir, bet pašlaik jautājums, vai mēs paši to gribam un varam. Tas, kas šobrīd stabili top, ir tas, ka mēs iesildīsim "Pērkonu" vairākos koncertos.

Paldies par interviju, veiksmi turpmākajos pasākumos! ▲

Sāpīgā realitāte

Kā reiz teica M. F. K. Fišers: “*Sāukumā mēs ēdam, tad darām visu pārējo.*” Arī skolā strādā šis princips: skolēni paēduši – var labi mācīties. Zinot, cik lielu sašutumu par jauno valsts likumu un reportāžu *Bez Tabu*, kas nu jau vairākkārt pagarina rindas „Latā”, izjutuši mūsu uzticamie lasītāji un arī mēs paši, vēlējāties noskaidrot, ko par to domā skolas kafejnīcas pārdevēja, kas savu vārdu un fotogrāfiju gan atteicās publiskot. Intervija noritēja ļoti draudzīgā un nepiespiestā gaisotnē, lai gan apspriestā

Kafejnīcas pārdevēja pie mums, Āgenskalna valstiņā, strādā nu jau piekto gadu, bet kopumā šajā amatā – trīspadsmit, tāpēc, balstoties uz savu pieredzi, sola: *Valsts sastādītajā likumā nav norādīts, ka bulciņu tirgošana var tikt jebkādā veidā ierobežota, patiesību sakot, bulciņas nav pat pieminētas, tāpēc tās pārdodam*” Patiesi, tās tiek

“Nav norādīts, ka bulciņu tirgošana var tikt jebkādā veidā ierobežota.

tēma ir tiešām nopietna – skolēni ir neizpratnē par to, kas īsti var un kas nevar atrasties skolas kafejnīcas plauktos un kāpēc.

Pirmā lieta, ko droši vien visi pamanīja vispirms – pazuduši mūsu iemīļotie šokolādes batoniņi, saldējumi, kā arī saldinātie dzērieni, taču par izbrīnu palikušas bulciņas.

Jāatzīst, ka arī to klāsts sākotnēji nebija tik plašs kā pirms šī izdotā likuma, kas aizliedz skolās pārdot daudz cukura saturošus produktus, taču pašlaik situācija ir uzlabojusies.

uzskatītas par maizes produktu, kas skolai jānodrošina. Ņemot vērā “L’avīzes” krietno pieredzi, sakām, ka tā tiešām ir – vien ar siltajām pusdienām pēc trešās vai ceturtās stundas nepietiek. Organisms vaicā pēc kaut kā, kas palīdzētu uz mirklīti izsalkumu “aizturēt”. Labs palīgs bija šokolādes batoniņš, kas ne vienu reizi vien ir palīdzējis tikt cauri garajai dienai Āgenskalna Valsts ģimnāzijā. Šobrīd vecais produktu klāsts ir aizvietots ar jauniem, veselīgākiem

“Kāda jēga aizliegt skolā pārdot šādus produktus, ja pāris metru no skolas ir veikals, kur var nopirkt vēl lielākus draņķus?

produktiem – riekstiem, graudu galetēm, rudzu sausmaizītēm, barankām, melno šokolādi u.c. „našķiem”, kuri nesatur cukuru un pārtikas piedevas, taču ir arī dārgāki.

Pati pārdevēja gan uzsver, ka skolēnu apjoms starpbrīžos nav samazinājies par spīti

plašā produktu klāsta zudumam: „*Skolēni tagad pērk citas preces: riekstus pērk, tumšo šokolādi pērk... bulciņas arī, protams.*”

Taujājām, kā pārdevēja pati vērtē šo likumu. „*No vienas puses tas ir pareizs, savukārt ir arī daudz aplamu un man neizprotamu lietu. Dažādi batoniņi un citi saldumi, kas tiešām ir kaitīgi bērnu veselībai – to es saprotu, tāpēc no vienas puses likums ir pozitīvs – skolēni vairāk ēdīs siltos ēdienus, nevis gandēs savu veselību, taču kādēļ nedrīkst pārdot, piemēram, jogurtu vai biezpiena sieriņus... Tagad droši vien blakus veikalam lielāki ienākumi. Bet man nav žēl – cilvēkiem nauda jāpelna. Tikai nesaprotu, kāda jēga aizliegt skolā pārdot šādus produktus, ja pāris metru no skolas ir veikals, kur var nopirkt vēl lielākus draņķus. Tad lai aizliedz arī tur!*” pamatotā sašutumā izteicās pārdevēja.

Taču, kā sapratām, nevienam pilnīgas skaidrības nav ne par to, kas aizliegts, ne par to, kas atļauts. “L’avīze” uzskata, ka šis ir

kārtējais gadījums, kad valdības kungi un dāmas, vēlot mazajiem skolnieciņiem to labāko, ir sākuši darīt kaut ko lietas labā un pusceļā apstājušies, jo atraduši ko labāku, ar ko nodarboties, tāpēc galu galā neviens nav ieguvējs. Lūk, šādos brīžos rodas sajūta, ka likumi tiek izdoti tikai likumu pēc. Mēs nenosodām valdību, mēs tikai ceram, ka ir veids, kā radīt zināma veida kompromisu gan skolēnu, gan pārdevēju starpā par to, kas īsti ir atļauts un kas nav!

Pārejot pie nenopietnākiem tematiem, pavaicājām arī mums ļoti interesējošo jautājumu:

„Jūsu roku ātrums, skaitot naudu, ir apbrīnojams. Kā kaut ko tādu var panākt?”

- „Tas viss nāk ar laiku un praksi.”

Vaicājām arī: „Vai Jums būtu kāds novēlējums skolēniem? Piemēram, nelīst rindā vai maksāt precīzā naudā!”

- „Novēlējums? (*Smejas*) Nē, laikam nekā konkrēta nav.”▲

Ralfs Siliņš, Krišs Kairis, 11.5

**Lasi avīzi internetā: ej.uz/laviziteavizite
Jautājumus, ierosinājumus sūtīt uz
laviziteavizite@gmail.com vai zvanīt uz
27620091**

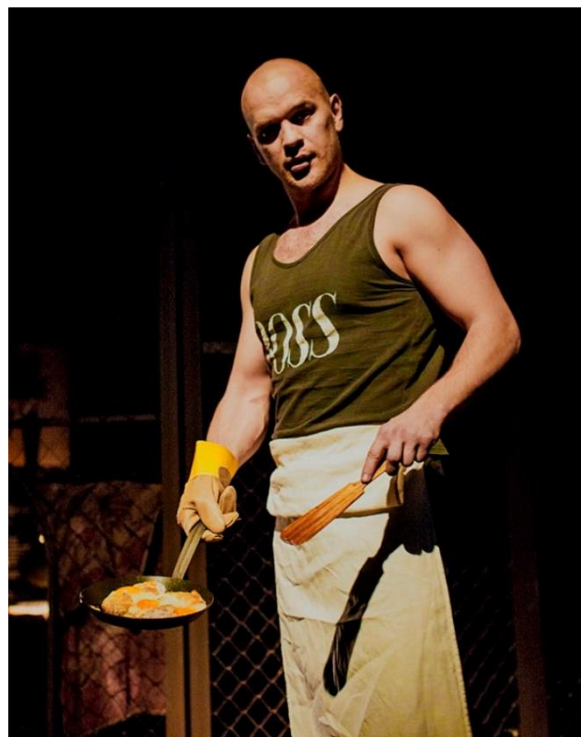

“Viss sākās ar izdegušu komunālo dzīvokli...”

Veiksmīgā un pavisam nesenā maija pēcpusdienā es pirmo reizi pēdējā gada laikā paspēju uz iecerētu tikšanos. Un, kā jau pēdējā gada laikā ierasts, biju vienīgā padsmiģadniece starp Jūrmalas jauniešiem un “jaunajiem aktieriem”, kas ieradās centrālajā bibliotēkā, lai sarunātos ar Dailes teātra aktieri Lauri Dzelzīti.

Diemžēl vienīgā profesionālo teātru izrāde, ko šajā mācību gada laikā izdevies apmeklēt, ir “Uguns un nakts”, kā arī maija beigās – “Svina garša”, taču, kā apstiprina pats L. Dzelzītis, šīs ir pēdējā laika izcilākās izrādes: *“Neredzu labāku veidu, kā 21.gs. parādīt Lāčplēsi. Noskatījos ar patiku – uzvedums ir mūsdienīgi cilvēcisks, bet ar patosīgumu, ko augstākajā mērā piedod Vāgnera un Auzāna mūzika, savukārt otra izrāde varētu būt “Svina garša” – es nelikšu rāmī laba/slikta – to vienkārši vajag redzēt.”* Atkāpjoties no teātra, aktieris piemin arī A. Graubas jauno filmu “Namejs”, kas varētu būt skatāma ap Latvijas simtgades laiku 2018. gadā: *“Par 13. gs., par latviešiem, par zviedriem, par vikingsiem, kā kopā karoja, kas bija, kas nebija. Protams, filma būs nedaudz stilizēta, bet, ņemot vērā vēstures faktus.”* Filmas uzņemšana norisināsies Cinevillā. *“Lūk, tā ir tā profesija, kuras burvība ir neiespējamība novecot. Visu vasaru trenēšos un audzēšu bārdu, lai būtu kārtīgs mežonīgs vikings, taču 1. septembrī kāpšu uz skatuves kā divpadsmiģadīgs puika Toms Soijers.”*

Lai gan aktieris filmējas seriālā “Viņas melo labāk” nu jau trešo gadu, par ko daudz jautājumu viņam uzdod sākumskolas meitenes, kas drosmīgā pulciņā satupušās pie pašām aktiera kājām un uzrunā aktieri kā Arni. Arnis par to izsakās šādi: *“Es nekoķetēju – esmu redzējis tikai 1. sezonas 1. sēriju, un man vispār jau 7 gadus nav televizora. Man patīk filmēties, man ne visai patīk skatīties.”*

Mājīgajā bibliotēkā izskanēja jautājums, kādēļ talantīgais aktieris nekad nav piedalījies nevienā šovā, piemēram, “Dejo ar zvaigzni”, kā to ir darījuši vairāki viņa kolēģi. *“Ja tu darbojies profesionālajā teātrī un gribi tur būt ar visu sirdi un dvēseli, ir mazliet citādi kritēriji un cits domāšanas veids, nekā, ja tu pārstāvi popkultūras vidi vai izklaides industriju, kam ir citi cilvēki un cita vide. Tam ir Grigaļi, Sīpenieces... Tas ir kaut kas cits,”* pēc brīža atbild Lauris, *“bet tie ir mani individuālie uzskati, es nemācu, kas ir pareizi un kas nē.”*

Lauris Dzelzītis novembrī pieņēma “Dzīves smalkumu” izaicinājumu un izpeldējās Daugavā Latvijas roņu vārdā, kā sakarā viņš dalījās arī citos savos iecerētajos nākotnes izaicinājumos: *“Izaicinājumu ir pa pilnam, taču vissvarīgākais no tiem – kvalitatīvi un vēl gadiem noturēties savā profesijā, nepazaudējot radīšanas prieku.”*

Zālē esošie iesaistās diskusijās par jaunāko skolēnu un pusaudžu lasīšanu un rakstīšanu. “Es zinu, ka mūsu vietējā

sākumskolā bērniem ņem nost punktus par rakstu kultūru,” aizrautīgi stāstīja bibliotēkas vadītāja, “ja nav tā rokraksta – divus punktus ņem nost.” – “Varbūt...,” ar atbildi vilcinās Lauris, “bet es tik ļoti radikāli uz to neskatītos. Jāskatās uz to arī tādus lielākos nogriežņos, tāpat viss plūst un viss mainās... Jūs varat par mazajiem teikt – viņi nav tik fiziski spēcīgi, viņiem nav glītu rokrakstu, viņi sēž telefonos, bet nevar noliegt, ka ar daudz ko jaunā paaudze ir un būs pārāka par mums un viņiem pieder nākotne. Tas ir koks ar diviem galiem – varam šausmināties, bet jāsaprot – par mums agrāk teica tieši to pašu, varbūt par citām lietām, bet tā tas bija, un, manuprāt, labāk ir mazāk šausmināties, bet vairāk izmantot to, ko jaunā paaudze spēj labāk par mums. Bet ko tiešām vajag mācīt – cilvēciskās kvalitātes. Tās gan nemainās. Tās vajag nodot no paaudzes paaudzē. Nevis mācīt, bet pašiem labiem būt, un tad jau jaunie ņems piemēru.”

Par savu bērnību Lauris izplūst garās

pārdomās un smieklīgos atgadījumos: “Bērnībā es kategoriski atteicos dziedāt “Circenītim” 4. pantu. Tur, kur ir “uz mēnestiņu nobrauksim”. Nobrauksim! Mēness rekur ir – augšā! Kur nobrauksim?! Kad lika dziedāt, es vienkārši noklusēju pantu un, ja jautāja, kāpēc nedziedu, teicu, ka nepiedalos

tādās stulbībās, un dziedāju atkal tālāk nākamo. Daudz ko es no bērnības atceros – neko es nedarīju, kam man nebija loģiska izskaidrojuma, bet tai pašā laikā man nepatika ne fizika, ne matemātika. Es vispār skolā slikti uzvedos, bet mācījos ļoti labi.” Par jaunības gadiem un stāšanos aktieros Lauris sit roku pie sirds un saka, ka, braucot uz Rīgu noklausīšanās dienā, viņš zināja vien labi ja piecus aktierus, kurus vienkārši bija grūti nezināt, un sajauca Dailes teātri ar Nacionālo. “Viss kurss bija spēlējis jau iepriekš kādos tautas teātros vai pašdarbības pulciņos, visi kaut ko bija darījuši, un visiem arī jautāja: “Ko esi nospēlējis?” Beigās man arī jautāja, ko es esmu nospēlējis, un es teicu: “Divus latus spēļu automātos Valmierā”, bet samelot jau arī nevarēja...” Tieši stāstu par pirmajiem gadiem teātrī Lauris iesāk ar vārdiem: “Viss sākās izdegušā komunālajā dzīvoklī...” Šie jaunības stāsti šķiet kuriozi līdz pat traģiskuma līmenim kā Ezeriņa “Mērķaķis”. Piemēram, kaimiņienes nāve, ko vairums pamanījis tikai pēc nedēļas, un vēlāka visas naudas iztērēšana par prusaku iznīdēšanu viņas mājā, lai varētu tur ievākties loga ar skatu uz ielu dēļ.

Jāatzīst, ka Lauris Dzelzītis ir skarba personība, aiz kuras tomēr slēpjas ļoti jūtīga dvēsele, ko viņš kādam kungam ar ezotēriskām nosliecēm arī atklāj sarunas noslēgumā, atbildot uz jautājumu par sajūtām pilnmēness laikā, kas telpā izraisa vispārēju ķīķināšanu. Pēc zaimojošas anekdotes šis pats kungs arī uzdeva pēdējo jautājumu: “Vai jūs ticat Dievam?”, uz ko aktieris atbild: “Es gribu distancēties no tā, kā mūsdienās spriež par Dievu, jo daudzi šos te jā/nē un ticu/neticu uzskatus izmanto saviem savtīgiem mērķiem, un tas iet roku rokā ar valdošo varu. Tā tas ir bijis gan viduslaikos, gan tagad, bet es to sajūtu tā – kā man patīk sacīt – vecišķi. Sēžu pēc garas darba dienas laukos uz blukīša un skatos, kā vakarā saule riet, redzu kā rudzi aug, kā pļava līgojas, nu, un no kā tas viss?”

Ko šogad apņemas skolotāji?

Lai atgādinātu skolotājiem par gada sākumā iecerēto, kad skolā valda vissatraucošākais laiks, publicējam skolotāju spilgtākās apņemšanās 2016.gadam.

Apņemos kopā ar 9.3 klasi ļoti
labi beigt šo mācību gadu!

INĀRA MEŽBĀRDE

VALENTĪNA ANDERSONE

Katrs jaunais gads ar jaunām vēlmēm? Arī jaunajā gadā tomēr gribu noteikti turpināt jau labi uzsākt: dejot, sportot, apmeklēt operas svētkus. Vēlmju sarakstu varētu vēl un vēl turpināt ar lietām, kuras jau ir ieguvušas stabilu vietu manā un mūsu ģimenes vērtību skalā! Ambiciozi, bet piekrītu **E. Harva Ekerā** atziņai- *Bagātītie nepārtraukti mācās un pilnveidojas. Nabadzīgie domā, ka jau visu zina...*

ANITA VANAGA

Apņemos (kārtējo reizi!) racionālāk izmantot 24 stundas, lai to pietiktu visām manām sociālajām lomām, kas man jāspēlē: mamma, draudzene, kolēģe, skolotāja, citu latviešu valodas skolotāju (asociācijas) vadītāja, direktora vietniece un vēl...

Lai citiem šīs avīzes lasītājiem laika plānošana izdodas prātīgāka!

MĀRTIŅŠ DRIKSNA

Apņemos likt vairāk vieninieku!

JEĻENA STRUMPE

Jaunajā gadā noteikti turpināšu sadarbību ar ģimnāzijas skolēnu pašpārvaldi, kurai patiens paldies par **NESAVTĪGU** darbu skolas labā.

Runājot par apņemšanos privātajā dzīvē, šogad plānoju aizbraukt uz Prāgu, kur sen neesmu bijusi un kuru uzskatu par vienu no vispievilcīgākajām vietām Eiropā.

IVETA RATINĪKA

Apņemšanās, gadu sākot, ir liela utopija. Tomēr es ar prieku apņemos mazāk skandalēt, nedaudz čaklāk un savlaicīgāk labot darbus, kā arī izdarīt to, kas šobrīd ir būtiskākā prioritāte - pabeigt un iesniegt aizstāvēšanai doktora disertāciju literatūrzinātnē. Un vēl es mēģinu sev apsolīt mazāk ņammāt saldumus.

ZIGRĪDA TEIVĀNE

Šogad vēlētos apceļot un iepazīt gan tuvāko, gan tālāko savu lauku māju apkārtni Kurzemē un izlasīt vismaz pa vienam darbam no ievērojamāko postmodernisma autoru darbiem (ja spēšu tikt līdz sacerējuma beigām...).

ŅINA SVJASTINA

2016.gads sākās piektdienā. Piektdiena - diena pirms brīvdienas. Ko mēs darām brīvdienās? Atpūšamies! Tāpēc esmu apņēmusies saplānot un labi un interesanti pavadīt savas iknedēļas brīvdienas un atvaļinājumu.

Apņemos ļauties un paļauties, vingrot divas reizes nedēļā un veltīt vairāk laika mīļajiem.

AGNESE PUĶE

Saruna ar skolotāju Daci Simsoni

Šogad apaļas jubilejas svin vairāki skolotāji – Edvīns Dziļums, Vaira Strazda, Dace Simsone, Vizbulīe Jubase un Ramona Ķesnere. Sirsnīgi sveicieni!

Taču intervēt esam izvēlējušās Dace Simsone, jo viņa ir ne tikai latviešu valodas skolotāja, kura velta saviem skolēniem visu savu uzmanību un laiku, bet arī personība, kas motivē cilvēkus sev apkārt, kā arī 2016. gada Hāgena balvas saņēmēja jeb Stingrākā skolotāja. Viņa šajā skolā ir strādājusi daudzus gadus, un tikko viņa nosvinēja savu sešdesmito dzimšanas dienu.

Uz dzimšanas dienas nots ar vēlmi uzzināt ko vairāk par skolotāju un skolēniem arī tapa šī intervija.

“Ja cilvēks ir devis savu vārdu, tad tas ir svēti.

Kura cilvēka kvalitāte, jūsuprāt, ir vissvarīgākā?
Cilvēcība. Godīgas attiecības starp cilvēkiem.

Jūs vienmēr sakāt, ka “cilvēks ir stils”? Varat paskaidrot sīkāk? No kurienes šāds apgalvojums?

Tas ir grāfa Žorža de Bifona (1707 - 1788, matemātiķis, dabaspētnieks) izteiciens, bet es tam pievienojos. Cilvēka uzvedība, rīcība, sarunas ļoti daudz pastāsta par pašu cilvēku. Manuprāt, būtiski, ka uz cilvēku var paļauties, ka var rēķināties, ka nepievils, ka tas, ko dara, ir ar kvalitātes zīmi. Šodien man pietrūkst tāda jēdziena kā “cilvēka vārds”. Ja cilvēks ir devis savu vārdu, tad tas ir svēti. Šodien bieži dzirdu atrunas: nevarēju, aizmirsu, neiznāca, piedod. Un vēl man ir nepieņemami cilvēku meli. Esmu gatava pieciest neizdarīto, bet ne ja mēģina sevi attaisnot ar meliem, un kur nu vēl, ja to dara pieaudzis cilvēks. Un tā indivīds veido pats savu stilu, izdzirdot kāda cilvēka vārdu, mēs tūlīt sev varam atbildēt, vai mums

būs patīkami sadarboties, kontaktēties, vai labāk redzam šo cilvēku ejam, nevis nākam.

Kur Jūs uzaugāt? Kā tas ir Jūs iespaidojis?
Uzaugu Rīgā, Pārdaugavā. Manā bērnībā Ilģuciems bija klusa nomale, esmu dzīvojusi „zaļā nomalē”, kur ielas klāja bruģis un visapkārt bija ziedoši dārzi.

Kā jūs uzskatāt, vai tas, ka jūsu māte arī bija skolotāja, ir atstājis iespaidu jūsu profesijas izvēlē un vispār dzīves uztverē?

Es domāju, ka mammas profesija mani ir ietekmējusi, jo esmu uzaugusi starp grāmatām un skolēnu darbiem. Lai gan, cik vien atceros, mamma vienmēr strādāja vai bija kādā komandējumā. Lielākoties mani audzināja vecmāmiņa, jo vecāki bija aizņemti. Mana profesijas izvēle ir iznākusi tik dabiski, vienīgi sarunas mūsu ģimenē bija par izvēli – literatūra vai vēsture.

Vai jūsu bērni un mazbērni ir vairāk ieguvēji vai zaudētāji, tāpēc ka esat skolotāja?

Tas jājautā bērniem.

Kurš jums ir sirdij tuvākais rakstnieks? Par kuru grāmatu jūs varētu teikt, ka tā izmainījusi jūsu redzējumu, skatu uz dzīvi?
Grūts jautājums. Katram laikam savi autori. Jaunībā aizrāvos ar frančiem: izlasīju E.Zolā, O. de Balzaku, V. Igo, G. de Mopasānu, Stendālu un citus krustu šķērsu. Tas bija franču laiks, kad klausījās S. Geisnsbūru, Š.Aznavūru, Ž. Beko. Tad nāca dzimtas romānu laiks – T.Manns, Dž.Golsvertijs, F.Eriā, E.Remarka, E.Hemingveja, Heses laiks, ziemeļnieku – K. Hamsuna, S.Lāgerlēvas, S. Unsetes – laiks. Šobrīd labprāt lasu U.Eko, H.Murakami, D.Ervinga, M.Atvudas u.c. autoru grāmatas. Grāmatas vērtību nosaka laiks, mani nekad nav interesējušas „raibo un krāsaino” vāku grāmatas. Mana dzīve literatūrā dalāma 2 periodos: viss, kas bija izlasāms līdz atmodas

laikam, un tas, kas pieejams brīvvalsts laikā. Novērtēju latviešu autoru valodas meistarību. Daudzās grāmatās var atrast sev ko paliekošu. Manā dzīvē līdzī nāk I. Ziedonis un O.Vācietis.

Ja jums būtu jāpasaka, vai jūs esat pēc rakstura vairāk Rainis vai Aspazija, kas jūs būtu?

Man nav viņu talanta. Un tomēr varbūt vairāk manī ir Spīdolas, nevis Jāzeps.

Dodat priekšroku komēdijai vai drāmai, vai tragēdijai?

Esmu gatava skatīties labu komēdiju, labu drāmu.

“Latvija ir bezgala skaista zeme.

Dzīve pilsētā, mazpilsētā vai laukos?

Ar katru gadu vairāk un vairāk esmu gatava pārcelties uz dzīvi laukos. Šobrīd ir ideāls balanss – ziemā pilsētā un vasarā laukos.

Labāk skatīties filmas, lasīt grāmatas vai klausīties mūziku?

Grāmatu var lasīt, klausoties mūziku.

Dzīvot 19. gs. vai 20. gs., vai 21. gs.?

Katram laikam ir savi plusi un mīnusi.

Kas jūs būtu, ja nebūtu skolotāja?

Kaut kas saistīts ar grāmatām.

Kāds ir jūsu interesantākais ceļojums? Kāpēc?

Es varētu runāt par ceļojumu spilgtumu, jaunatklājumu sev. Ceļojumi vienmēr ir interesanti, tāpēc ka ieraugām, iepazīstam, izzinām sev kaut ko vēl neredzētu, nebijušu. Vispārsteidzošākā ir ASV. Esmu bijusi abos krastos – gan Austrumu, gan Rietumu pusē. Sevišķi iespaidīgi ir braucieni cauri Arizonas, Nevadas, Kalifornijas štatiem. Pārsteidzoši. Kanjoni, sekvojas. Dabas spēks. Vēl 21. gadsimta brīnums AAE – Dubaija un Abu Dabi. Man liekas, ka ceļojumos daudz vairāk

mums atklājas cilvēku savstarpējā attiecību kultūra, laipnība, atvērtība. Cieņas pilna attieksme pret cilvēku. Latvija ir bezgala skaista zeme, to mēs apjaušam, kad redzam citas zemes.

3 pilsētas, kurās jums gribētos atgriezties?

Kapri (Anakapri), Maljorkas sala, kanjoni un Josemiti ASV, arī Holivuda, Dubaija.

Kam noteikti jābūt teātra izrādē, lai to nosauktu par izdevušos vai pat izcilu?

Katarsei, tas ir, līdz pārdzīvojumam. Izrādes laikā nevajadzētu būt vēlmei paskatīties pulkstenī, sākt domāt par kaut ko citu.

Kura būtu teātra izrāde no pagājušā gada repertuāra, kuru jūs īpaši izceltu, jo tā jums patika?

“Aspazija. Personīgi.” (Jaunais Rīgas teātris).

Kas ir viena lieta (notikums, apstākļi...), ko neviens nezina par jums?

Es nezinu, ko par mani nezina neviens.

Jūs esat sacījusi, ka saule jums ir ļoti svarīga. Kā tad jūs jūtaties ziemā, kad saule daudz retāk silda?

Grūti. Mani nomāc saules trūkums. Liekas, ka es ātrāk nogurstu. Ja ārā spīdētu saule, man mazāk gribētos strādāt.

Skaistkalnē jums ir lauki. Jūs esat teikusi, ka, ejot cauri mežam, jūs jūtaties kā fragmentā no grāmatas ”Straumēni”. Kad jums vēl ir bijis kāds mirklis, ko jūs varētu sasaistīt ar kādu grāmatu? →

Runājot par E. Virzas „Straumēniem”, es gan vairāk domāju par karstu vasaras dienu, par siena vākšanas laiku un par to, kā autors raksta par latviešu cilvēka izturību un prieku strādāt. E. Virzas darbā ir zudis darba grūtums. Kā es skatos uz savu „zaļo zemi”. Vai

“Esmu jutusies gan kā A. Dziļuma „Celmenieku” ļaudis, gan A. Čaka dzejas varonis.

manī arī ir atgriezies šis latvieša zemes cilvēka -zemnieka- gēns? Varbūt tas mūsos patiesi ir no dzimšanas, tikai ir jāatmodina. Un vēl šis darbs man liek domāt par zudušo Latviju. Esmu jutusies gan kā A. Dziļuma „Celmenieku” ļaudis, gan A. Čaka dzejas varonis, kuram pašā pilsētas centrā starp māju mūriem ir mazs dārziņš un kuram ir mīļa zaļā nomale, kā I. Ziedoņa dzejas varonis es arī eju pastaigās mežā, lai gūtu mieru.

Kas ir tas, ko jūs pirmo pamanāt skolēnos? Kāpēc ir skolēnu vārdi, kurus skolotājs ātrāk iegaumē?

Ieinteresētību vai diezgan tukšu skatu. Un tieši šo skolēnu vārdus spēju iegaumēt vispirms.

Vai skolas dzīve neierauj nogurdinošā rutīnā? Kas palīdz saglabāt prieku mācīt?

Ir prieks satikt absolventus, skolēnus, kurus esmu mācījusi pirms daudziem gadiem un kuri ar pateicību runā par to, kas ir noderējis dzīvē.

Šie bijušie audzēkņi nav saistīti ikdienā ar valodu un literatūru profesionālā ziņā, bet viņi joprojām lasa grāmatas, viņi spēj spriest un izteikt viedokli, viņi dzird valodas kļūdas un

cenšas runāt labā literārā valodā, spēj savu domu izteikt rakstiski. Spēj ieinteresēt savus bērnus. Vai tas ir daudz vai maz? Ir prieks, ja bijušais audzēknis ir izvēlējis skolotāja profesiju, jo esmu iedvesmojusi. Ja satiec savus skolēnus pēc 10, 20, 30 gadiem un liekas, ka nemaz neesam šķīrušies, tikai kādu īsu brīdi neredzējušies, un varam runāt kā labi, seni paziņas. Un, galvenais, ir par ko runāt. Un šie mirkļi atsvēr ikdienas grūtības, varbūt arī inerci. Un tad, kad brīžam šķiet, ka viss, ko daru, ir lieki un skolēnus sen vairs neinteresē, tad vienmēr klasē atrodas kaut vai dažī acu pāri, kuriem tas, ko daru, šķiet interesanti. Un viņu dēļ ir vērts strādāt. ▲

Nora Luīze Semjonova, Luīze Dipāne, 10.3

Ja ir kādi ierosinājumi vai vēlies pieteikties redakcijā, droši raksti mums uz [laviziteavizite@gmail.com!](mailto:laviziteavizite@gmail.com)

Vagons

Viena pati vagonā.

Tukšums,

Klusums,

Bet ne miers,

Jo esmu atstājta vagonā

Viena pati ar savām domām,

Kas caurkļūst caur manām

Smadzeņu ķīriņām.

Tās nospiež manu prātu ar

Nostalgiskām atmiņām,

Kas gūst mani

Ļoti pelni apdzisušā ugunsplūvē.

Vai esi šļakstījies pelkē,

Kad bērniņa jau sen aiz muguras?

Vai esi cīkstējies ar vēju?

Vai esi skūpstījis oli jūras krastā,

Pēc tam aizsviezdams to tālē?

Vai esi metis monētu, lai pieņemtu lēmumu?

Vai esi slīcis starp saldējuma karotēm,

Kamēr ekrānā rāda romantiskas ainas?

Vai esi aizmidzis zem klajas debess?

Vai esi vērojis sauli dzimstam nekurienes vidū?

Vai esi sildījies Ziemassvētku vecīša klēpī,

Domādams, ka viņš piepilda sirds sapņus?

Vai esi aizmirsies pilnmēness maģijā?

Vai esi izbaudījis ik sekundi

Kopš brīža, kad pirmo reizi iekliedzies?

Paula Elizabete Sirmā, 12.3

Atvadas

Starp vilcienu sliedēm,
Starp cerīņiem manos matos
Un rūtaina krekla driskām

Es atvados -

No Tevis un no sevis pašas,
Un maija vēja,
No solījumiem un bailēm kailām.

Es atvados.

Tā es pati sev saku,
Lai arī abi mēs atpakaļ nācām
Viens pie otra ikreiz, kad atvadījāties.

Kasiopeja, 11.5

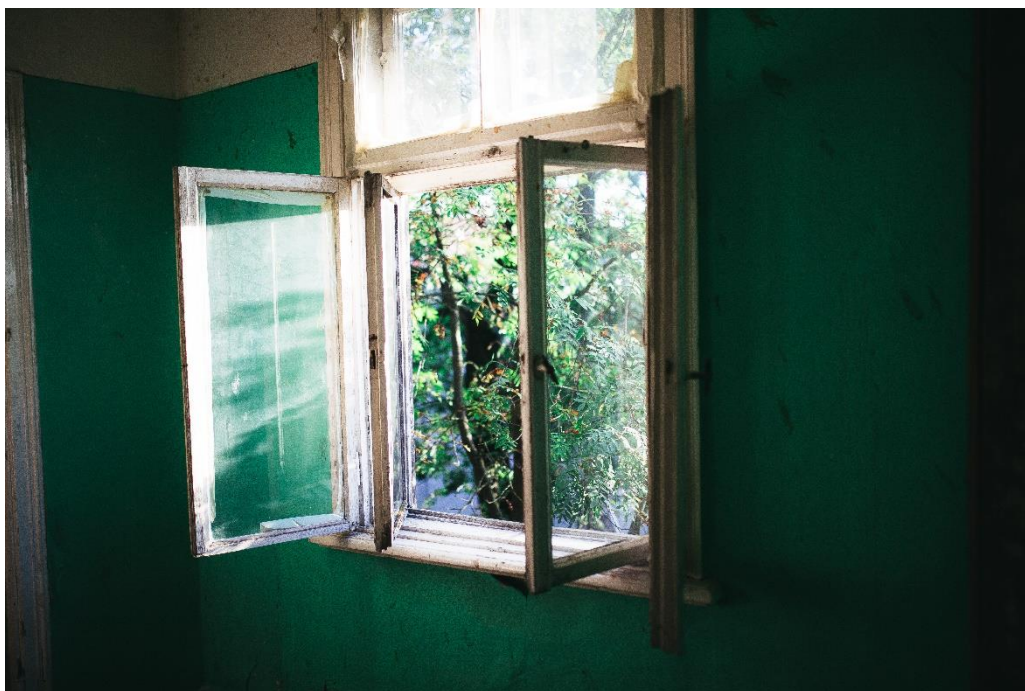

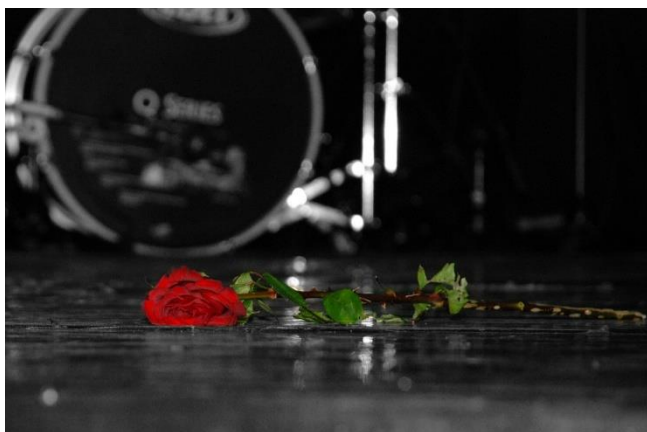
Foto: Reinis Krastiņš, 11.5

Tiec pamanīts

**Sūti savus radošos darbus, fotogrāfijas vai
zīmējumus uz laviziteavizite@gmail.com!**

Apgredzenošana 2015

2015. gads jau beidzies, bet vēl starpsvētku laikā – 26. novembra vakarā – Rīgas Kongresu namā notika viens no skolas gada lielākajiem un spilgtākajiem notikumiem – Žetonvakars, kad divpadsmitie un viņu vecāki, un skolotāji satiekas, lai kopīgi iesāktu atvadas no skolas, paraugoties uz pagātnes panākumiem un aizdomājoties par to, ko sagaidīt nākotnē. Ielūgti bija arī goda viesi, jubilāri – Rainis un Aspazija.

Jau labu laiku pirms svinīgā pasākuma divpadsmitie kopā ar klases audzinātājiem un latviešu valodas un literatūras skolotājiem sāka gatavoties, aizvadot grūtus un laikietilpīgus mēģinājumus, kas nozīmēja vēl papildus pienākumu, stresa, enerģijas, kas jāpatērē, līdztekus turpinot mācības. Pirmajā pasākuma daļā visas sešas klases izspēlēja epizodes no Raiņa un Aspazijas dzīves, iejutās Raiņa lugu varoņu ādās vai veidoja performances, izmantojot Raiņa dzeju. Plašā tēma ļāva katrai klasei akcentēt tieši sev svarīgāko, tā, piemēram, fiziķi priekšnesumā izmantoja atziņas, kas gūtas fizikas stundās, ķīmiķi

attēloja notikumus ķīmijas stundā, biologi tiecās pretī Saulei, literāti akcentēja mākslas un poētisma spēku, ekonomistu klases atcerējās bērnību un vēstīja par mīlestības nozīmību.

Otrā daļa – žetonu pasniegšana. Skolai – putnu (divpadsmito) apgredzenošana pirms aizlidošanas, atstājot zīmi – gredzenu – par atgādinājumu to piederībai skolai arī pēc absolvēšanas, pateicība par panākumiem un sasniegumiem, un būšanu kopā. Iniciācija un pirmsiesvētības, ar neviltotu prieku aizlidojot un izklīstot vai nedaudz ar skumjām pieminot savu drīz gaidāmo skolas absolvēšanu, skolēniem, kuriem svarīgs bijis gan skolotāju, gan vecāku atbalsts un kuri vēl nedroši sper savus otros pirmos soļus pretī nākotnei. Skolotājiem, īpaši klases audzinātājiem – A. Aispurei, V. Strazdai, J. Avotiņam, A. Liepiņam, M. Driksnam, A. Celmai – , iespējams, jauna cikla sākums, kārtējās aizejošās sejas, lai to vietā nāktu jaunas, citi, iespējams, pavada “savus labākos bērnus”, no kuriem šķiras ar asarām acīs.

Kleitās un augstpapēžu kurpēs, uzvalkos un kaklasaitēs sasaistīti, ziedu klēpjēm, pateicībām un apsveikumiem apkrāvušies, tomēr brīvi un laimīgi divpadsmitie aiz beigām redz sākumu, iespējas, mērķus un sapņus, un, šķiet, ka vecāki un skolotāji, skatoties savējiem acīs, redz – viņi, aizlidojot prom, pāries jaunā līmenī, bet skola joprojām stāvēs Lavīzes ielā 2A, gredzenā, atmiņās.

Gals un sākums. Gals ir arī sākums. Lai sāktos, ir jābūt beigām. Divpadsmitie, veiksmi un gaišu prātu, sākot jaunu posmu savā dzīvē! ▲

Redakcija iesaka

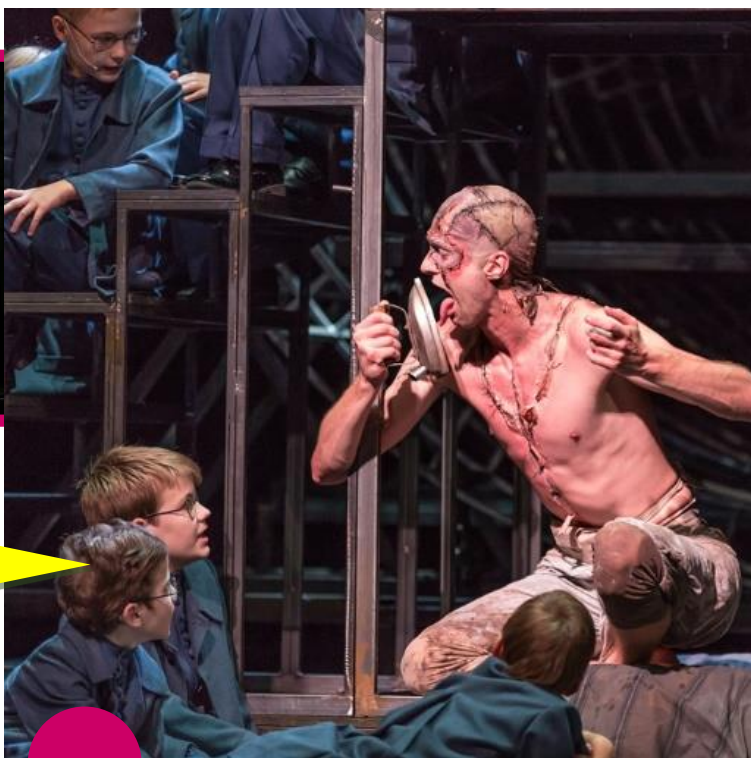
N. Dīrs pēc M. Šellijas romāna motīviem: „Frankenšteins” Dailes teātrī

18 gadus vecā M. Šellija 1816. gadā pieraksta savu sapni, vēlāk, iedvesmojoties no sapņa, uzraksta romānu „Frankenšteins”.

Moderna, aktuāla un plaša domas spēka un lieluma ziņā tā, ka paradoksāli, bet pēc tās paliek viegli sadzīvot ar sevi, jo, šķiet, ka izrāde – indikators slimai sabiedrībai – ir pamošanās no neticama, nereāla sapņa. Vai mēs spējam pieņemt citādo?

Ģeniāls Radības lomā – Dainis Grūbe, muzikāli ģeniāls J. Mediņa Rīgas 1. Mūzikas skolas zēnu koris.

Ansis Bernards, 11.1

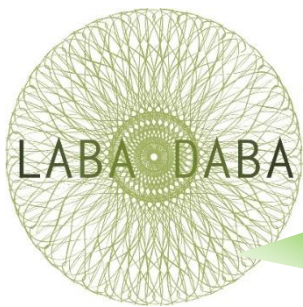
Pēdējos gados visā pasaulē milzīgu popularitāti ieguvušais krāsu skrējiens jeb *color run* atcillojās arī pie mums! Jau 22.05. Jūrmalā, pie Dzintaru koncertzāles, ikviens ir aicināts kļūt par daļu no šī vispasaules fenomena un pie viena – atklāt arī peldes sezonu (zinātnieki nestrīdas: tik krāsaini netīram esot, ūdens šķiet siltāks). Paņem līdzi arī draugus – skrieniet un smērējieties kopā!

Anna Apīne, 9.1

Iesakam pavadīt laiku ārā pie saulītes, nevis sēdēt pie datora, kā arī apmeklēt Lucavsālas kompleksu/parku – pēc sirds patikas atradīsiet sev tīkamas izklaides tur!

Ralfs Siliņš, 11.5

Megija Stīvotera, triloģija „Trīsas”

Attiecību karuselis starp meiteni, kura kopš bērnības ir vērojusi vilkus piemājas mežā, un vilku-puisi, kurš ik ziemu vēroja viņu. Gaisam kļūstot siltākam, Sems pārvērtās par cilvēku un strādāja pilsētas bibliotēkā. Tur arī pirmo reizi satika Greisu. Ļoti emocionāla un aizraujoša, mākslinieciski un spilgti aprakstītas dabas ainavas, sajūtas un notikumi. Ikvienam iesaku izlasīt visas šīs triloģijas grāmatas – „Trīsas”, „Svārstības” un „Mūžam”.

Anna Apīne, 9.1

Starptautiskais mūzikas festivāls *Laba Daba* arī šogad interesentiem sagādājis veselu sarakstu pašmāju un ārzemju mūzikas zvaigznes. Uz skatuves ieraudzīsiet tādas muzikālas apvienības kā “Zāle”, “Zig Zag”, “Oranžās brīvdienas”, “Nē”, “Rīta stienis”, “Pupociklu vasara” un citus. Sagaidāma arī leģendārās grupas “Dzidriņas megasistēma” apvienošanās tieši par godu festivālam! Papildus ausij un dvēselei tīkamajam būs iespēja arī izvingrināt kājas sestdienas sporta sacensībās un rokas – dažādās radošās un izzinošās darbnīcās visām paaudzēm.

Kur? Līgatnes pagasta Ratniekos

Kad? 5.-7.augusts

Anna Apīne, 9.1

Kā jau katru gadu, arī šajā vasarā Grīziņkalnā pulcēsies ļaudis, lai klausītos, kā plašākai auditorijai zināmi hiphopa mākslinieki sacentīsies ar pavisam jauniem, varbūt pat nepieredzējušiem reperiem *Ghetto Brīvrunu Battlā 2016*. Viņu uzdevums ir prezentēt savas improvizācijas spējas, dalībniekiem vairākās kārtās vienas minūtes ietvaros ir jāpārlecina žūrija un klātesošie par savu runas meistarību. Runas vīrus vērtēs kompetenta žūrija, kuras vidū būs jau sabiedrībā labi zināmie hip-hop mākslinieki. Par pasākuma datumiem vēl nekas nav zināms, bet jau drīzumā tie tiks publicēti “Ghetto Games” Facebook lapā.

Anete Paukša, 11.5

M. Bulgakovs Meistars un Margarita Valmieras drāmas teātrī

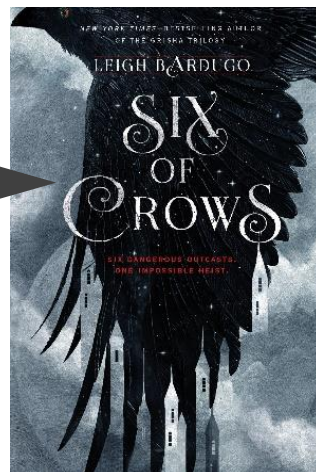
Izrāde kā izcila reklāma un ieskats pasauleslavenā M. Bulgakova romānā, kas tiek uzskatīts par vienu no 20.gs labākajiem romāniem. 4 stundas un 10 minūtes ir par maz, lai trieciendevā uztverto informāciju varētu pilnībā izprast, tā aizved tikai tik tālu, lai radītu auru un atmosfēru, kura liek domāt, bet nevar aizstāt romānu. Izrāde kā forma ne vien nespēj, bet arī nav paredzējusi tādu domu lielumu un vispārību – tiem, kas nav lasījuši, lieliska motivācija sākt!

Ansis Bernards, 11.1

Leigh Bardugo Six of Crows

Piecsimt lapu biezo grāmatu izlasīju trīs dienu laikā – tieši tik aizraujoša bija šī grāmata. Kad sajūta, ka esi pilnībā iegrimis literārajā pasaulē, šķiet aizmirsta, talkā nāk tādas grāmatas kā šī. Patiks visiem alternatīvo visumu cienītājiem un mistērijas žanra pazinējiem.

Esmeralda Anstrauta, 11.5

Pamatskolas aerobika

14.decembrī norisinājās ikgadējās pamatskolas klašu aerobikas sacensības. Šo tradīciju skolā ieviesa sporta skolotāja Inga Ozoliņa.

Katra klase izlozēja kādu priekšmetu, kas bija jāiesaista priekšnesumā: 7.1 – mīkstās rotaļlietas, 7.2 – spaiņi, 7.3 – paklāji, 7.4 – bumbas, 8.1 – slotas, 8.2 – lietussargi, 8.3 – grāmatas, 8.4 – telefoni, 9.1 – plastmasas pudeles, 9.2 – mugursomas, 9.3 – dvieļi.

Priekšnesumos tehnisko izpildījumu vērtēja Berta Pulmane un Elza Pāvuliņa, kompozīciju – Jānis Osipovs un ĀVG

absolvente Jeļizaveta Obrazcova, savukārt tērpus vērtēja direktores vietniece Valentīna Andersone un skolotāja Ieva Leimane. Direktore Ināra Gaile katrai klasei bija sagatavojusi dāvanīgas.

Pasākuma sākumā debitēja skolas jaunizveidotais vingrošanas pulciņš ar īsu priekšnesumu, un pēc tam sākās aerobikas sacensības. Priekšnesumi bija oriģināli, aizraujoši un izdevušies. Tehniskais izpildījums bija diezgan kvalitatīvs, un deju soļi bija izdevušies. Pasākums noritēja bez starpgadījumiem. ▲

Estere Minkeviča, 9.1

Ziemassvētku koncerts

Dzīvojot līdzī jau sensenām tradīcijām, arī šogad Āgenskalna Valsts ģimnāzijas saime Ziemassvētkus ieskandināja kopā. Svētku koncerts izskanēja 17.decembra pievakarē Āgenskalna Baptistu baznīcā. Kopīgi siltā (ne burtiski) un svinīgā noskaņā vienotās gan vokālie un instrumentālie solisti, gan abi skolas kori un ansambļi. Pie diriģenta pulsta nepagurušus ieraudzījām savus diriģentus: E. Dziļumu, I. Rīsmāni – Lūsi un M.Feldmani.

Starp muzikālajiem priekšnesumiem izskanēja arī dzejas rindas mūsu pašu skolasbiedru izpildījumā – par to izteiksmīgumu bija parūpējušās skolotājas D.Simsone un V.Andersone.

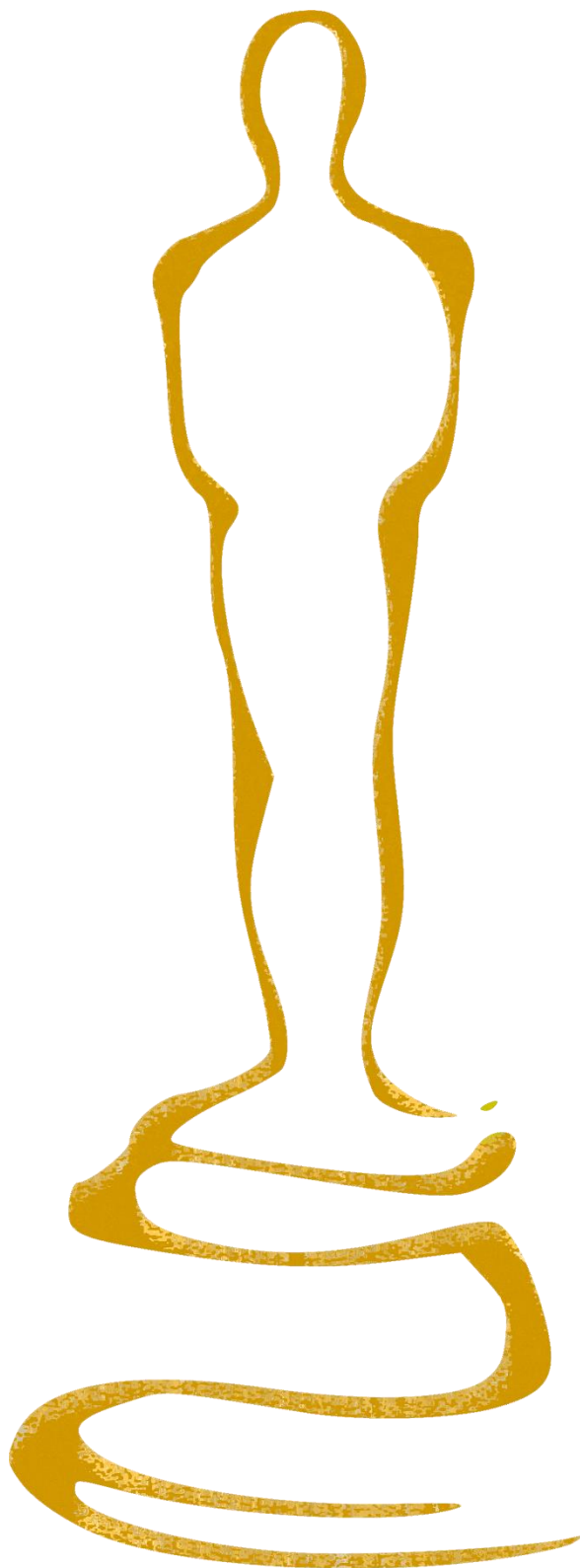
No ērģelēm, vijolēm, flautām un klavierēm līdz soprāniem, altiem, tenoriem un basiem – tik bagātīgi vienotā korī mēs ieskandinājām

Ziemassvētkus Āgenskalna Valstī. ▲

Katalīna Bernāne, 11.5

Hāgena balva

2016. gada 16. maijā Āgenskalna Valsts ģimnāzijas aktu zālē norisinājās Hāgena balvu pasniegšanas ceremonija. Lai gan šim pasākumam pienāktos būt svinīgākam un labāk organizētam (lai tas piestāvētu utopiskajam nosaukumam) priecēja arī sačervelētais sarkanais „paklājs” un godalgoto tiksmē. Sveicam nomināciju ieguvējus! Intervijas ar dažiem no tiem lasi, pāršķirot lapu!

ĀVG Džentelbeņķis 2016 – Edgars Poga

Vai, tavuprāt, tu esi kļuvis populārāks vai kaut kādā veidā privilīģētāks? Kāpēc?

Es jūtos vairāk pagodināts, ka skolas biedri uzskata mani par cilvēku, kas ciena citus.

Ja tu būtu sievietē, kāda tu būtu?

Interesanta un neparedzama.

Ja tev būtu jāizvēlas viena filma, kuru tu varētu skatīties turpmāko gadu, kura tā būtu?

Forests Gamps.

Ko tu darītu, ja laimētu 52eur?

Divu bulciņu vietā nopirktu trīs.

Kura ir viskaitinošākā un kura ir vislabākā dziesma, kuru tu esi dzirdējis pēdējo 48h laikā?

Kaitinošākā – Justin Bieber „Baby”,

Vislabākā – Queen „Bohemian Rhapsody”.

Kāda ir tava mīļākā košļājamās gumijas garša?

Zemeņu.

Vai tu skaties Eirovīziju?

Jā.

Vai tu esi kreilis vai labrocis?

Kreilis.

Ja tu uz 1 dienu varētu būt kāds cits slavens un ietekmīgs cilvēks, kas tu būtu?

Bils Geits.

Automātiskā vai manuālā ātrumkārbā?

Manuālā.

Vai tu nākotnē vēlētos nopirkt nekustamo īpašumu uz Mēness?

Atkarībā no tā vērtības.

Lakrica vai marcipāns?

Lakrica.

Kādas emocijas tev izraisa veclaicīgās lelles?

Nē.

Kura ir tava mīļākā dekāde?

Šī.

Kakla saite vai tauriņš?

Kakla saite.

Kurš ir tavš mīļākais vārds latviešu valodā?

Lauris.

Vai tu paliktu pa nakti vecā, apsēstā mājā par 65 EUR?

Jā.

Opera vai balets?

Opera.

Mīļākā grupa?

Queen.

Mīļākā stunda?

Mūzika.

Ko tu domā par mācību gada pagarināšanu par 2 nedēļām?

Tos sauc par vasaras darbiem, nemelosim sev, ka spējam mācīties vasarā.

Estere Minkeviča, 9.1

ĀVG Lēdija 2016 – Katrīna Pētersone

Kur un kādu Tu redzi sevi pēc 10 gadiem?

10 gadi ir ilgs laiks, tāpēc grūti pateikt precīzi, ceru, ka būšu laimīga. Mani plāni ir saistīti ar organizēšanu. Redzu, ka šajā jomā varu maksimāli izmantot savu potenciālu, radot, veidojot, realizējot un iemūžinot. Noteikti redzu sevi kustībā uz kārtējo mērķi, ko piepildīt.

Ko nozīmē būt lēdijai?

Manuprāt, lēdija ir inteliģenta sieviete, kas prot uzturēt jēgpilnu sarunu, māk atrast risinājumu, kompromisu, ciena apkārtējos un domā par savu izskatu, ir izkopusi savu personīgo stilu, kā arī nebaidās teikt NĒ.

Kam vienmēr ir jābūt sievietes somiņā?

Manā somiņā bez 5 kg mācību grāmatu vienmēr var atrast – telefonu, ūdeni, lūpu spīdumu, smaržas, balto Orbit un, protams, plānotāju, kur pierakstu idejas, zīmēju un plānoju savu laiku.

Tev, kā zināms, šis ir pēdējais gads ĀVG, kādas ir sajūtas, beidzot skolu?

Beidzot! Kad desmitajā klasē atnācu uz ĀVG, likās tā: “Skola ir zupa, un es esmu dakša.” Bet tagad, izejot pa šīs skolas durvīm kā bijusī Āgenskalna valsts elitārā pilsone, būšu gatava dzīvei. Man ir kārtīga zināšanu un draugu bagāža, disciplīna un prasme tikt galā ar gigantiskiem stresa apmēriem. Bet tagad, lūdzu, pilnu porciju miera.

Dīvainākā lieta Tavā istabā?

Pagājušajā vasarā, kad biju nolēmusi ēst veselīgi, saliku visus saldumus maisā un uzmetu virs lielā skapja, tā arī..

Ja Tu varētu izvēlēties, ar ko cīnīties – zirga izmēra pili vai simt pīles izmēra zirgiem – ko tu izvēlētos? Kāpēc?

Labāk daudz mazas uzvaras, nekā viena liela. “Man nevajag daudz – man vajag mazliet. Jo viss, kas liels ir bijis, izzudīs. Un paliks tikai mirklis īss.” (I.Ziedonis)

Ansis Bernards, 11.1

ĀVG Agrais putniņš 2016 – Dāvis Klegeris

Kāpēc tu tik agri dodies uz skolu?

Es tik agri dodos uz skolu, jo man nepatīk gulēt.

Mīļākais priekšmets?

Ķīmija.

Marcipāns vai lakrica?

Viennozīmīgi lakrica.

Mīļākā grupa?

Apvadceļš.

Ja tu uz ielas ieraudzītu 10 EUR, ko tu darītu?

Pajautātu apkārtējiem cilvēkiem, varbūt kādam izkrituši.

Apple vai Samsung?

Samsung.

Ja tev kāds pēkšņi piedāvātu doties apmaksātā ceļojumā uz Poliju, un tev būtu jābūt gatavam doties ceļā pēc 1h, tu brauktu?

Nē, jo Polija nav tik interesanta, lai tik ļoti iespringtu par to. Labāk uz ASV.

Dators vai telefons?

Telefonu.

Karsts vai auksts laiks?

Karsts.

Pārdaugava vai Centrs?

Pārdaugava.

Ja tev būtu jāizvēlās viena dziesma, kura tev būtu jāklausās 1h bez apstājas, kura tā būtu?

Apvadceļš – Zemenes.

Ja tev uz ielas sāktu sekot liels suns, ko tu darītu?

Neko.

Tu labāk izvēlētos ļoti rūgtu kafiju vai ļoti saldu tēju?

Ļoti saldu tēju.

Vai tu proti glabāt noslēpumus?

Jā.

Cikos tu brīvdienās mosties?

Aptuveni 9:00.

Kāds ir tavs mīļākais seriāls?

Ugunsgrēks.

Ja tu būtu sieviete, kāda tu būtu?

Normāla.

Kakla saite vai tauriņš?

Tauriņš.

Kurš vārds tev labāk patīk – tumbas vai skandes?

Tumbas.

Vai tu vēlētos ceļot laikā? Kāpēc?

Jā, jo tas būtu interesanti.

Kādas ir tavas domas par mācību gada pagarināšanu par 2 nedēļām?

Tā ir visai slikta doma.

Estere Minkeviča, 9.1

ĀVG Pārītis 2016 – Santa Āboliņa un Tils Zigmunds Ozoliņš

Kas Tev vislabāk patīk Tilā?

Santa: Viņš ir asprātīgs un mīļš, man ar viņu nekad nav garlaicīgi.

Kas Tev vislabāk patīk Santā?

Tils: Ir grūti izlemēt, kas man patīk visvairāk... No tik daudzām lietām ir grūti izvēlēties vienu, bet tā galvenā varētu būt Santas personība un labā humora izjūta.

Es ļoti novērtēju, ka mēs varam būt tik labi draugi, un es zinu, ka man ar viņu nekad nebūs garlaicīgi jebkurā dzīves situācijā. Ja man ir jāizvēlas, ar ko pavadīt dienu, tad es bez jautājumiem un viennozīmīgi vienmēr izvēlos viņu jebkura cita šīs pasaules cilvēka vietā.

Kas Tev visvairāk nepatīk Tilā?

Santa: Kad viņš no rītiem nepaēd brokastis, ir īgns.

Kas Tev visvairāk nepatīk Santā?

Tils: Viņa bieži saka, ka esmu slinks. Tā nav! Man vienkārši patīk atpūsties.

Kad skolā nav Tila, tad Tu...?

Santa: Es esmu bēdīga, bet tad es beidzot varu klačoties un baumot, Tils parasti to neatļauj.

Kad skolā nav Santas, tad tu...?

Tils: Cenšos iekļauties starp pārējiem, kaut kur guļu vai lasu grāmatu.

Ja Tils nokrāsotu zaļus matus, Tev nesakot, kāda būtu Tava reakcija?

Santa: Nebūtu ļoti izbrīnīta, domāju, ka neko neteiktu, tikai izgrieztu acis un nopūstos.

Ja Santa nokrāsotu zaļus matus, Tev nesakot, kāda būtu Tava reakcija?

Tils: Sāktu histēriski smieties un, kad beigtu, pārbaudītu, vai viņai nav paaugstināta temperatūra.

Kā pirmos taureņus pārvērst laimīgās un ilgstošās attiecībās?

Santa: Ļaut visam iet savu gaitu un nebaidīties.

Tils: Vajag darīt tā, kā pašam liekas pareizi un neiespaidoties no apkārtējiem apstākļiem.

Kā definēt mīlu?

Santa: Uz šo jautājumu nespēju atbildēt.

Tils: Mīlu nav iespējams definēt.

Vai dzīves jēgas motīvs meklējams un atrodams mīlestībā?

Santa: Laimīgā mīlestībā – jā!

Tils: Dzīves jēgas motīvs ir darīt to, kas tev sagādā prieku. Pārējais ir atkarīgs no katra cilvēka individuāli.

Kādi būtu Tavi ieteikumi puisim, kas cenšos uzrunāt meiteni, kas viņam patīk?

Santa: Esi džentlmenis, nevis blāuris, kas cenšas izlēkt citu puisi vidū. Esi jauks pret viņu un nebaidies!

Tils: Vilcināšanās nepalīdzēs.

Kā Tu redzi sevi pēc 10 gadiem?

Santa: Laimīgu!

Tils: Tādu pašu kā tagad, tikai desmit gadus vecāku.

Ja tu varētu izvēlēties ar ko cīnīties – zirga izmēra pīli vai simts pīles izmēra zirgiem – ko tu izvēlētos? Kāpēc?

Santa: Simts zirgus pīļu izmērā. Man nepatīk putni, un domas par mīlzīgu pīli mani biedē.

Tils: Noteikti zirga izmēra pīli. Nezinu kāpēc, bet man tas liekas labāk.

Dīvainākā lieta tavā istabā?

Santa: Es.

Tils: Viena kurpe.

ĀVG Asprātīgākais skolotājs 2016 – Aivars Ančupāns

*Āgenskalna Valsts
ģimnāzijas jokupēteris – tā
varētu dēvēt matemātikas
skolotāju Aivaru Ančupānu,
kurš arī šogad ieguvis titulu
“ĀVG Asprātīgākais
skolotājs 2016”. Sniegsim
nelielu ieskatu skolotāja
spilgtākajos jokos...*

Kā sauc krievu matemātiķa
kaķi? Pareizā atbilde ir:
Angens jeb kot Angens.

Klasē dedzīgi sarunājas
skolēni. A. Ančupāns: “Taaks, ziņu aģentūra OBS¹ ?”

Skolā norisinās fizikas konkurss. Pirms konkursa A. Ančupāns jautā: “Tur būs elektrība? Jā? Ui, tad es neiešu!”

Fiziķis un matemātiķis strīdas bārā par to, vai mūsdienās cilvēkiem skolā māca integrēt. Fiziķis saka, ka māca. Matemātiķis saka, ka nemāca. Matemātiķis pēc kāda laika aiziet uz tualeti. Fiziķis pasauc viesmīli un pasaka viņai, ka viņai jautās jautājumu, un viss, kas oficiantei ir jāatbild, ir $\ln x$. Matemātiķis atnāk atpakaļ, fiziķis ierosina, ka vajadzētu pajautāt cilvēkiem, vai viņi māc vai nemāk integrēt. Abi pasauc viesmīli un jautā: “Cik ir $\frac{dx}{x}$?” Viesmīle: “ $\ln x$.” Abi: “Māca tomēr!” Viesmīle dodas prom: “Un neaizmirstiet $+\ln C$!”

$$\frac{\sin x}{n} =$$
$$\frac{\cancel{\sin} x}{\cancel{n}} =$$
$$\text{six} = 6$$

Anete Paukša, 11.5

¹ Odnā baba skazala

ĀVG Bicītis 2016 – Artjoms Nazarkevičs

Nevienam nav noslēpums, ka Hāgena balva ir viens no šīs skolas visprestīžākajiem apbalvojumiem, ko iespējams iegūt. Taču šāds gods nav ņemams ar pilnīgi pliku roku, un iepriekšēja gatavošanās ir tikpat nozīmīga kā citām līdzīgām sacensībām (piemēram, Olimpiskās spēles, Pasaules hokeja čempionāts u.c.). Vai jau iepriekš mērķtiecīgi gatavojies šim apbalvojumam? Vai ievēroji īpašu diētu, palielināji treniņu skaitu nedēļā, devies pie psihologa?

Nebiju speciāli gatavojies.

Protams, šāda mēroga un nozīmes sacensībās konkurence ir ļoti sīva, un katrs ir gatavs darīt vai gandrīz pilnīgi jebko, lai tikai uzvarētu. Un, tomēr ļoti bieži izšķirošā ir veiksmē. Ko Tu vēlētos teikt saviem sāncensiem, ko izdevās pārspēt?

Trenējaties, puīši.

Par Hāgena balvas nominantiem varēja balsot visa skola, un Tava uzvara ir apliecinājums, ka tavu bicīti atpazīst un novērtē lielākā skolas daļa. Tas noteikti nav viegls uzdevums tikt galā ar šādu apziņu. Vai Tu izjūti, kā apbalvojums mainījis Tavu dzīvi? Vai augusi popularitāte?

Nē, nekas tāds nav sajūtam.

Vai mēdz izmantot savu jauniegūto statusu, lai iegūtu kādas priekšrocības? Piemēram, atlaides skolas kafejnīcā, Tev īpaši atceltus mājasdarbus, priekšroku skolas gaitenā – kad ej Tu, visiem jāpašķiras?

Nemēdzu.

Draugu, ģimenes un Tavu tuvāko atbalstam noteikti pēdējās nedēļas ir bijusi īpaši liela nozīme tava dzīvē. Vai Tavi vecāki zina par šo augsto novērtējamu? Kāda bija viņu reakcija?

Zina gan, izlikās, ka tam tā arī vajadzēja būt.

Mēs visi zinām, ka viena no visnozīmīgākajām sportistu dzīvesveida daļām ir uzturs. Sabalansēts un pilns ar bagātīgām uzturvielām, kas, acīmredzot,

pēcpusdienā tiek pārvērstas bicīšos. Un jau no bērnudārza visi esam tikuši mācīti, ka brokastis ir vissvarīgākā diennakts ēdienreize. Kādas ir Tavas perfektās brokastis?

Biezpiens.

Hāgena balvas apbalvojums kabatā, ļoti nozīmīgs un ievērojams sasniegums izcīnīts, viena no daudzām uzvaras virsotnēm pievarēta. Jo augstāk kāpj, jo tālāk var redzēt, tādēļ pieņemam, ka tavi nākotnes plāni pēc šīs uzvaras ir aizsniegušies zilajās tālēs. Kādi tie ir? Un kāda izskatās Tava rītdiena?

Nav nekā īpaša, turpināšu dzīvot ar bici.

ĀVG saviem skolēniem, lielajā dzīvē aizejot, iedot līdzīgu ļoti daudz. Pieredzi, draugus, pārlicību par saviem spēkiem, apziņu, ka daudz trakāk būt vairs nevar, jaunas vidusskolas atmiņas. Kāda ir Tava vislabākā iegūtā dzīves atziņa šajā skolā?

Jāmeklē vieglāki ceļi, jo tādi noteikti ir.

Un tagad mūsu intervijas pēdējais, izšķirošais un dziļi personīgais jautājums, kas lasītājiem ļaus ielūkoties Āgenskalna Valsts ģimnāzijas sensacionālās Hāgena balvas ieguvēja nominācijā “Gada Bicītis” Artjoma Nazarkeviča privātajā telpā, kas paliek aizklāta fanu pūļiem. Suņi/ kaķi?

Suņi

Katalīna Bernāne, 11.5

ĀVG Stalkere 2016 – Elīna Brahmane

Stalkeris. Vārds, kas biedē daudzus. Ko tad tas īsti nozīmē? Stalkeris ir 2. deklinācijas vārds, kas latviešu valodā apzīmē mednieku un dzinēju. Šogad mūsu skolā “Mednieka un dzinēja” balvu ieguva 11.3 klases skolniece Elīna Brahmane. Uzdevu dažus jautājumus.

Par stalkerī piedzimst vai tomēr kļūst?

Domāju, ka par stalkerī kļūst, ne piedzimst, tā ir prasme, kura smalki jāizkopj.

Vai Tev pašai šis gods šķiet pelnīts?

Domāju, ka skolā ir cilvēki, kuri ir vēl prasmīgāki stalkerī, un arī viņiem tā balva pienāktos. Tie, par kuriem neviens nezina, ir tie bīstamākie.

Būdamā stalkere, jūti sevī īpašas superspējas?

Nejūtu nekādas superspējas, tomēr draugi bieži vien ir tik pārsteigti par to, ka visu spēju ātri atrast. Tādos brīžos gan sajūtos apveltīta ar mazām spējām.

Ko cilvēkiem jāsaprot par stalkeriem?

Man šķiet, ka izcilos stalkerus nemaz nevar pamanīt, tomēr ieteiktu uzmanīties no tiem klusākajiem biedriem, kuri nemēdz uzdot daudz jautājumus – iespējams viņi vienkārši jau visu zina neizmanto un, iespējams, pēc neilga brīža jau par uzzināto aizmirst.

Vai vieglāk cilvēku izsekošanu veikt internetā vai tomēr dzīvē?

Nu, vieglāk ir internetā, bet jautrāk, protams, dzīvē, vienmēr jādomā, vai tikai neesi pārāk pamanāms. Un dzīvē vari sajusties kā mazs detektīvs.

Kā tu sevi redzi pēc 10 gadiem?

Dzīve pēc desmit gadiem... Tas vienmēr man šķiet ļoti grūts jautājums. Nu, es sevi redzam kaut kur vienkārši miermīlīgi eksistējam. Būšu studente vai varbūt jau beigusi augstskolu, dzīvošu mazā dzīvoklītī Rīgā un plānošu savu turpmāko eksistenci, ko darīt ar savu dzīvi tālāk.

Ja tu varētu izvēlēties ar ko cīnīties - zirga izmēra pīli vai simts pīles izmēra zirgiem - ko tu izvēlētos? Kāpēc?

Zirga lieluma pīle skan ļoti biedējoši, tad labāk daudz, daudz mazu zirdziņu. Un zirgi nemāk lidot bet liela, lidojoša pīle skan vēl šausmīgāk. Gan jau tikt galā ar zirdziņiem būtu vieglāk.

Dīvainākā lieta tavā istabā?

Pēdējos divus gadus savu istabu apmeklēju aptuveni divas reizes mēnesī, jo manas mājas ir ārpus Rīgas, Dobelē. Pašai man nav laika savādām izpausmēm savā istabā, toties mamma sāk to pārvērst par mazu noliktavu. Tagad tur ir pilns ar savādām lietām - sākot ar nezināmas sugas augiem un beidzot ar mistiskām rotaļlietām.

Krišs Kairis, 11.5

ĀVG Miegamice 2016 – Tils Zigmunds Ozoliņš

**Vai jau iepriekš mērķtiecīgi gatavojies šim apbalvojumam?
Vai bija kādi speciāli paņēmieni, ko izdarīji?**

Nē, man vienkārši patīk gulēt.

Cik procentuāli no Taviem kavējumiem tiešām ir aizgulēšanās dēļ?

~ 70%

Kādi ir Tavi ierastie pirms gulēt iešanas rituāli?

Man patīk kārtīgi pieēsties.

Vai Tu labāk visu atlikušo dzīvi vienmēr visur kavētu vai labāk vienmēr būtu 15min par agru?

Es gribētu būt agrāk, bet nu... tas ir grūti.

Ko Tu vēlētos teikt saviem sāncenšiem, ko izdevās pārspēt?

Malači, ka neesat tik slinki kā es.

Kas ir svarīgākais pasākums, ko Tev ir izdevies nokavēt aizgulēšanās dēļ?

1. skolas diena.

Tavi 3 padomi labam nakts miegam.

Neej gulēt ar tukšu vēderu! Dabū mīkstu segu!
Guli!

Vai esi izjutis izmaiņas savā dzīvē pēc divu Hāgena balvu iegūšanas?

Nē.

Popularitātes pieaugums, skolotāju labsirdība?

Nē.

Tava galvenā atziņa, ko esi guvis, mācoties šajā skolā.

Tev liekas, ka kaut kas ir grūti? Necenties iedziļināties – būs vēl grūtāk!

Katalīna Bernāne, 11.5

ĀVG Stila guru 2016 – Amanda Nikola Daiga

Amanda bija vienīgā pamatskolniece šogad, kura ieguva prestižo skolas apbalvojumu, kas ir liels sasniegums, jo "Hāgena balva", kā jau katru gadu, ir relatīvi pārpildīta ar vidusskolnieku konkurenci.

Amanda ieguva Hāgena balvu nominācijā Stila guru, par ko pati balvas saņēmēja izsakās ar lielām pārsteiguma emocijām: "Jā, pārsteidz, patiesi ļoti pārsteidz, bet, protams, pozitīvā nozīmē." Tam nevajadzētu būt pārsteigumam ne pašai Stila guru, ne lasītājiem, jo Amanda aizraujas ar modi jau no pamatskolas laikiem un arī savu nākotni plāno saistīt ar modes industriju: "Šovasar plānoju veltīt laiku modei, jo arvien biežāk sāku saskarties ar idejām, kā tik varētu un kā tik nevarētu saģērbt pati sevi vai kādu citu, tikai trūkst realizācijas, tāpēc uzskatu, ka šī vasara ir perfekta iespēja man savu pirmo soļu speršanai, lai pierādītu sevi modes un stila nozarē. Tomēr, protams, nedomāju atstāt visas sirsnīgās lietas malā – tās tāpat mani pavadīs turpmāko gadu laikā."

L'avīzei interesēja, no kurienes apķērīgā jauniene smēlās savas iedvesmas: "Vai jums ir kāds elks, pēc kura, jūs veidojat savu dzīvi?" - "Godīgi sakot, nemācēšu teikt konkrēti par savu elku, jo iedvesmu smeļos no visa, kas man patīk un, protams, arī iedvesmo. Dažkārt tie pat ir cilvēki, ko es satieku ikdienā," atzīst meitene.

Bet, protams, kā jau katra dāma, arī Amanda saskaras ar ikdienas grūtībām, ko rada drēbju izvēle - "Kādas ir tavas domas, kad atver drēbju skapi?" - "Droši vien, kā jau katras sievietes problēma - ir daudz kā, bet tāpat nemazinās minimālisma izjūta un vajag kaut ko vēl," smeļ pati meitene, "bet verot skapi un redzot to, kas jau man ir, es smeļos arvien vairāk ideju par krāsām, kombinācijām, kuras es varētu radīt, sākot jau vienkārši ar nepieciešamību sev."

"Katram cilvēkam ir savs galvenais aksesuārs. Kurš vai kāds ir Tavs galvenais

aksesuārs?" - "Domāju, ka katram cilvēkam tas noteikti ir kaut kas "savs". Mana lielākā un nebeidzamākā vājība ir bikses un kurpes. Bet, neskatoties uz vizuālo tēlu, manuprāt, tas svarīgākais aksesuārs ir cilvēka personālitate, viņa būtība, un tā odziņa, kas liek vizuālajam tēlam kļūt par rotu – kaut kas iekšēji ļoti skaists, bet galvenokārt oriģināls."

Jāpiebilst, ka Amanda intervijā demonstrēja ļoti interesantas filozofiskās domāšanas spējas. Parastiem cilvēkiem šķietamā "no brainer" jautājumā - "Uz augšu vai uz leju?" - Amanda izvēlas otro atbildi variantu, respektīvi, uz leju. Kāpēc tieši šāda izvēle?

"No lejas nesāk visi, kas šobrīd pasaules līmenī ir veiksmīgi dažnedažādās jomās, bet tā ir vieta no kurienes sāksu es, tikai un vienīgi ar saviem spēkiem."

Apvienojot aktuālo un nenopietno, *fun fact*: Ja Amandai būtu iespēja izvēlēties cīnīties ar zirga izmēra pīli vai 100 pīles izmēra zirgiem, skolniece izvēlētos cīnīties ar 100 pīles izmēra zirgiem, jo viņa uzskata: "Visas lietas dzīve →

rit uz priekšu līdzīgi kā kaujās ar šiem mazajiem zirdziņiem. Katrs mazais zirdziņš, ko pievaram, ir kā tāda maza uzvara lielajā kaujā. Ar katru uzvaru samazinot šķēršļu skaitu – šajā gadījumā – zirgu skaitu (*smejas*), tiecamies pretī šim augstākajam mērķim...”

-“Disneja princeses. Kura no visām vēlētos būt Tu?”

-“Visticamāk, ka Sniegbaltīte, bet skaidrojumu atbildei nemācēšu rast”, smejeties pauž Stila guru

-“Kādus ģērbšanās padomus Tu būtu ieteikusi pašmāju dziedātājam un Latvijas pārstāvim Eirovīzijā – Justam?”

-“Noteikti ne maksimāla pielāgošanās aktuālākajam modes pasaulē.

Ralfs Siliņš, 11.5

*Iveicam arī pārējos Hāgena
balvas laureātus!*